

Belasting tweede verblijf valt niet onder artikel 464 WIB 1992

Auteur(s): Stefaan Van Crombrugge

Editie: 1408 p. 12

Publicatiedatum: 26 november 2014

Rechtbank/Hof: Rb. Brugge

Datum van uitspraak: 13 januari 2014

Belasting tweede verblijf valt niet onder artikel 464 WIB 1992

De provincies, de agglomeraties en de gemeenten zijn niet gemachtigd tot het heffen van opcentiemen op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van niet-inwoners of van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft (art. 464, 1° WIB 1992).

Artikel 464, 1° WIB 1992 laat toe dat de gemeenten gemachtigd zijn opcentiemen te heffen op de belasting wat de onroerende voorheffing betreft. De onroerende voorheffing is oorspronkelijk een wijze van betaling van de inkomstenbelasting, meer ook, en terzelfder tijd, een soort grondbelasting geïnd voor rekening van bepaalde entiteiten (Gewesten, provincies, gemeenten en agglomeraties). Deze belasting wordt geheven op het kadastraal inkomen dat aan ieder onroerend goed, gebouwd of ongebouwd, wordt toegekend, alsook aan het materieel en outillage die onroerend zijn van nature of door hun bestemming.

De belasting op tweede verblijven is een forfaitaire lokale belasting die niet gebaseerd is op een eigendomsrecht, maar voortkomt uit het feit dat de eigenaar niet is gedomicilieerd in het betrokken onroerend goed. Bovendien laten het feit dat de belastingplichtigen alleen in hun hoedanigheid van eigenaar worden belast en niet als gebruikers van het onroerend goed, noch het feit dat zowel de inkomstenbelasting als de belasting op tweede verblijven beiden inkomsten nastreven, toe te besluiten dat het hier om gelijkaardige of concurrerende belastingen gaat.

De belasting op tweede verblijven is enerzijds niet van dezelfde aard als de onroerende voorheffing en maakt op dezelfde gronden evenmin een dubbele en bijgevolg verboden belasting met de inkomstenbelasting uit. De gemeente heeft voor het heffen van de belasting op tweede verblijven geen gegevens nodig van de centrale overheid : zij bepaalt zelf het belastbare feit, het tarief, de wijze van inning, enzovoort. Het verbod zoals bepaald in artikel 464, 1° WIB 1992 om belastingen te heffen, die hetzelfde voorwerp hebben of gelijkaardig zijn, is dan ook niet geschonden door een belasting op tweede verblijven.

Rb. Brugge 13 januari 2014

Voor rechtspraak in dezelfde zin, zie [Fisc., nr. 1196 , p. 15](#) en [Fisc., nr. 1136 , p. 14](#) Voor een geval waarin een belasting op tweede verblijven, ingevoerd door een gemeente die geen aanvullende gemeentebelasting op de personenbelasting heft, wel als discriminerend werd aangemerkt, zie [Fisc., nr. 1350 , p. 1](#).